1. तुजि (*nur Dat.* तुजये) Zeugung.
2. तुजि *m. männl. Name.*
तुज्य zu stofsen, anzutreiben.
तुञ्ज *m.* Anstofs, Ruck.
तुण्ड *n.* Schnabel, Rüssel, Mund, Maul, Spitze, Oberhaupt; *f.* ई eine Gurkenart.
तुण्डिक gerüsselt.
तुण्डिकेर *m. Pl. Volksname.*
तुण्डिल *m.* eine Art Gespenst.
तुतुर्वणि zu gewinnen trachtend.
तुत्थ *n.* blauer Vitriol.
तुद्, तुदति (°ते) stofsen, stacheln, stechen; *p.p.* तुन्न. *Caus.* तोदयति stacheln.
तुद (—°) stofsend.
तुन्द *n.* Bauch, Hängebauch.
तुन्दिल dickbäuchig.
तुन्न *s.* तुद्.
तुन्नवाय *m.* Schneider.
तुबर adstringierend.
तुमर्थ die Bedeutung von tum (*s. folg.*) habend (*g.*).
तुमुन् *das Infinitiv-Suffix* tum (*g.*).
तुमुल lärmend, geräuschvoll, stürmisch; *m.* Lärm, Aufruhr.
तुम्ब *m.*, ई *f.* Flaschengurke.
तुम्र strotzend, kraftvoll.
1. तुर्, तुरति, °ते *u.* तूर्यति vorwärts dringen, eilen, überwinden; *Caus.* तुरयति, °ते eilig sein, rennen.
2. तुर् vordringend, bewältigend, fördernd (*Gen.*).
1. तुर eifrig, rasch, bereit.
2. तुर stark, kraftvoll, reich.
3. तुर wund.
तुरक *m. Pl.* die Türken. तुरकिन् türkisch.
तुरग *m.* Pferd.
तुरंगातु rasch gehend.
तुरंग *m.* = तुरग.
तुरंगम *m. dass.*, *f.* ई Stute.
तुरण geschwind, eilig.
तुरण्, °यति geschwind sein, (sich) beeilen.
तुरण्यु rasch, eifrig.
तुरम् *Adv.* rasch.
तुरया rasch gehend.
तुरि *f.* Kraft, Sieg (*nur Dat.* तुरये); Weberbürste (*auch* तुरो *f.*).
तुरीप *n.* Samenflüssigkeit.
तुरीय (तुरीय *u.* तुरीय) der vierte, *n.* ein Viertel.
तुरुष्क *m. Pl.* die Türken; *Sgl.* Olibanum.
तुर्य = तुरीय.
तुर्यवह् (*Nom.* °वाट्) vierjährig; *m.* ein vierjähriges Rind; *f.* तुर्यहो eine v. Kuh.
तुर्या *f.* Kraft, Sieg.
तुर्व्, तूर्वति überwältigen; erretten.
तुर्वणि überwältigend (*Acc.*), siegreich.
तुर्वणे *Dat. Inf. zu* तुर्व्.
तुर्वश *m. N. eines alten Helden*; *Pl. seines Geschlechts, gew.* तुर्वशा यदू *Du.* Turvaça und Yadu.
तुर्वीति *m. Mannsname.*
तुल्, तोलयति *u.* तुलयति, °ते aufheben, wägen, prüfen, vergleichen; gleichkommen, erreichen (*Acc.*); *p.p.* तुलित verglichen, ähnlich, gleich. उद् aufheben, errichten, wägen. सम् wägen.
तुला *f.* Wage, Wagschale, Gewicht, Gleichgewicht, Gleichheit, Ähnlichkeit; Wage (*im Tierkreis*). *Acc. mit einem Verb des Gehens* gleichkommen, sich messen können mit (*Instr.*).
तुलन *n.* das Aufheben, Abwägen; *f.* आ Gleichheit mit (*Instr. o.* —°).
तुलाकोटि *m.* das Ende des Wagebalkens; Fufsreif (*als Schmuck*).
तुलाधारण *n.* das Wägen.
तुलायष्टि *f.* Wagebalken.
तुलायोग *m. Pl.* die verschiedenen Wägungen.
तुलावन्त् mit einer Wage versehen.
तुलिम wägbar.
तुल्य das Gleichgewicht haltend, gleichartig, gleichbedeutend, entsprechend, gleich dem (*Instr., Gen. o.* —°), gleich an (*Instr., Loc. o.*—°). *n. u.* °— *adv. Abstr.* °ता *f.*, °त्व *n.*
तुल्यजातीय gleichartig, ähnlich.
तुल्ययोगोपमा *f.* Art Gleichnis (*rh.*).
तुल्यवर्चस् gleichstark.